

SKURA, f. 1. Fördjupning efter inskärning. Göra en s. på en karfstock. — Skrifves äfv. *Skåra*.

SKURA, v. a. 1. Rengöra genom gnidning med sand, krita, trippel, skäfte o. d., samt sköljning med vatten. *S. golf, kökssaker, gevär. S. äf, bört, út, se Afskura, &c. S. om, sönder. S. upp*, åter göra ren, fullkomligt rengöra genom skurning; äfv. förbruka genom skurning; äfv. (fam.) se *Skrubba upp*.

SKURBAD, n. 5. Se *Duschbad*.

SKURFRÄKEN, m. sing. eller

SKURGRÄS, n. 5. Se *Skäfte*.

SKURGUD, skürgúd, m. 2. (af gam. *Skurd*, skärning) *S-ar* kallades de i trä utskurna guda-bilder, som under hedniska tiden mångenstädes i Norden uppsattes i särskilta små bönehus, vid allmänna vägar, vid böndernas gårdar, o. s. v.

SKURK, m. 2. (ursprungl.: torrt ormskinn) Högst nedrig och gemen menniska. — *Syn. Bof, Niding, Rackare, Lymmel*.

SKURKAKTIG, a. 2. Af en högst nedrig sinnesart. — *Syn. Bofaktig*.

SKURKAKTIGHET, f. 5. 1) Egenskapen att vara skurkaktig. — 2) Se *Skurkstreck*.

SKURKERI, n. 5. (föga brukl.) eller

SKURSTRECK, n. 5. Högst nedrig handling. — *Syn. Bofstreck, Nidingsstreck, Bofstycke, Skurkaktighet*.

SKURLAPP, m. 2. Lapp, som brukas att skura med.

SKURNING, f. 2. Förrättningen, arbetet, då något skuras.

SKURPENS, skurppänns, s. oböjl. (prov. o. fam.) Bannor. *Få, ge s.*

SKURPENSA, skurppännsa, v. a. 1. (prov. o. fam.) Banna, skura upp, skrubba upp.

SKURREGN, n. 5. Regn, som faller skurtals.

SKURSand, m. sing. Sand att skura med.

SKURTAK, n. 5. Se *Vallentak*.

SKURTALS, adv. I skurar.

SKURTRASA, SKURVISKA, f. 1. Trasa, viska, som begagnas vid skurning.

SKUTA, f. 1. Hvarje mindre fartyg, som endast är ämnadt till flod-, insjö- eller kustfart. — *Ss. Skutlast, -lega, -skeppare*.

SKUTT, n. 5. (fam.) Långt språng. *Taga, göra ett s. I ett s. Ta s.*, se *Skutta*. — *Syn. Språng, Hopp*.

SKUTTA, v. n. 1. (fam.) *Taga långa språng; hoppa, springa. S. bört, frám, förbi, om, igenom, in, ned, ändan, upp, út, öfver*. — *Skuttande*, n. 4.

SKUTTARE, m. 5. (fam.) En, som mycket springer och hoppar.

SKY, v. a. 2. Undfly, undvika, frukta. *Ej s. att tala sanning*. (Fam.) *S. hvarken eld eller vatten*, frukta ingenting.

SKY, m. sing. oböjl. Undflyende, undvikande, afsky. *Till s. och varnagel, se Varnagel. Utan s. utan återhåll, utan höjd, utan blýsel*.

SKY, m. 2. 1) Litet tunt, ljusst moln. (Fig.) *Upphöja ända till s-arna*, berömma öfvermåtan. *Slå som fallen ur s-arna*, vara betagen af häpnad. — 2) (fig.) Ofantlig mängd af flygande insekter. *En s. af gråhoppor*. — 3) Fint streck af grummel i vissa vätskor. *S. i urin*. — *Ss. S-betäckt*.

SKYDD, n. sing. oböjl. 1) Se *Skygd. I s. af ett träd*. — 2) Se *Beskydd. Finna s. hos någon*.

SKYDDA, v. a. 1. 1) Gifva skygd. *Ett träd*

s-de mig för regnet. — 2) *Beskydda, bevara. S. en för något. S. någon i besittningen af en sak*. — *Syn. Freda, Bevara*. Se äfv. *Beskydda*. — *S. sig, v. r. Bevara sig, beskydda sig. S. sig för, emot kolden*. — *Skyddande*, n. 4.

SKYDDARE, m. 5. Se *Beskyddare*.

SKYDDLING, m. 2. (nytt ord) En, som beskyddas af någon. — Bildadt för att motsvara det franska *Protégé*.

SKYDDSAFGIFT, f. 5. Personel skatt, som hvarje innebyggare i Sverige årligen måste utgöra.

SKYDDSANDE, m. 2. pl. — *andar*. Skyddande ande.

SKYDDSBREF, n. 5. Bref, hvarigenom någon försäkras om skydd och säkerhet till person och egendom.

SKYDDSENGEL, m. 2. pl. — *englar*. Skyddande engel. [-ängel.]

SKYDDSFÖRBUND, n. 5. Förbund till inbördes skydd och försvar.

SKYDDSGUD, m. 2. — *INNA*, f. 1. Gud ell. gudinna, som förunnar sitt synnerliga hägn och skydd åt person eller sak.

SKYDDSELGON, n. 5. Helgon, som tros särskilt skydda person, folk eller land.

SKYDDSHERRE, m. 2. pl. — *herrar*. Lands- eller egendomsberre, betraktad som sina undersåtars eller underhåfvandes beskyddare.

SKYDDSKAP, n. 5. o. 5. En beskyddares förhållande till dess skyddling.

SKYDDSKOPPOR, f. 1. pl. Koppor, som, till skydd emot smittkopporna, genom inympning af varet i kokoppor bibringas dem, hvilka icke varit angräpnade af smittkoppor. *Ympa s.*, se *Vaccinera*.

SKYDDSKOPPYMPNING, f. 2. Se *Vaccination*.

SKYDDSMUR, m. 2. Mur, som tjenar till skydd. Brukas äfv. bildigt.

SKYDDSPATRON, --ön, m. 5. Ett rikets skyddshelgon. *S:t Erik var Sveriges s.*

SKYDDSVAKT, m. 5. Beskyddande vakt.

SKYDDSVÄGG, f. 2. Skyddande vägg.

SKYDDSVÄRN, n. 5. Se *Värn*.

SKYDRAG, n. 5. Ett slags luftfenomen, då en del af ett moln nedsänkes och svänger sig beständigt omkring i en hvirvel, hvarvid detsamma, inuti ihåligt, uppdrager uti sig lättare ting, såsom vatten, halm, hö, fiskar, fåglar.

SKYFALL, n. 5. 1) Regn, som nedstörtar i strömmar. — 2) (bot.) a) Algläktet *Nostoc*. — b) En art deraf, på ångar och vid vägar, efter regn. *Tremella Nostoc*.

SKYFFEL, schy'fl', m. 2. pl. *skyfflar*. (Diminutiv af *Skofvel*) Benämning på flera slags redskap, som brukas att dermed upphämta eller undan-skjuta något. Se f. ö. *Eldskyffel, Trädgårdsskyffel*.

SKYFFELHARF, f. 2. pl. — *harfvar*. Ett slags åkerbruksredskap.

SKYFFLA, v. a. 1. Röra uti, kasta med skyffel, hopskjuta, undanföra med skyffel. *S. bört, ändan, se Bortskyffla. S. ihóp, upp, út. S. om, se Omskyffla*. — 2) Med trädgårdsskyffel (se d. o.) afskåra ogräs på gångar och land i en trädgård, o. s. v. *S. gångarna i en trädgård*. — *Skyfflande*, n. 4. o. *Skyffling*, f. 2.

SKYFFLARE, m. 5. En, som skyfflar.

SKYFVE, n. 4. Se *Brätte*.

SKYGD, n. sing. oböjl. Hvad som tjenar till betäckning emot sol, regn, o. s. v. *Söka s. under*